

INICI DE LA TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL LLUÇANÈS

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó, 21-10-2016

Divendres XXIX – II

La santa visita pastoral és la *quasi ànima* de l'acció pastoral del bisbe enmig de la seva diòcesi. Com deia sant Joan Pau II, papa, en *Pastores gregis*: «La visita pastoral és un autèntic temps de gràcia i moment especial, encara més, únic, per al trobament i el diàleg del bisbe amb els fidels.» I continua: «El bisbe ha de donar prioritat al trobament amb les persones, començant pel rector i els altres sacerdots. És el moment en què exerceix més a prop del seu poble el ministeri de la paraula, la santificació i la guia pastoral, en contacte més directe amb les angoixes i les preocupacions, les alegries i les expectatives de la gent, amb la possibilitat d'exhortar tothom a l'esperança. En aquesta ocasió, el bisbe té sobretot un contacte directe amb les persones més pobres, els ancians i els malalts.»

Per això mateix, donada la importància de la visita pastoral, així com de la gran responsabilitat que pertoca al bisbe, i sobretot perquè principalment i pròpiament la visita pastoral és un temps de gràcia, per tot això inicio la tercera visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès amb la pregària. I ho faig amb tots vosaltres, estimats germans, en aquest lloc on venerem les relíquies de sant Bernat Calbó, tot seguint el bon costum que tenia el venerable Josep Torras i Bages d'iniciar les seves visites pastorals pregant en aquest altar.

De la proclamació de la paraula de Déu, dues reflexions per a il·luminar l'inici d'aquesta visita pastoral. Sant Pau als cristians d'Efes els fa una crida a viure la vocació que ha rebut, insistint en la caritat mútua, en la relació pròpia dels cristians en la humilitat i la caritat, que tenen la seva font en la unitat de la fe i la unitat de Déu. També és aquest un aspecte important del ministeri propi del bisbe enmig del poble encomanat: fer present la crida a viure la vocació que hem rebut tots nosaltres. Vaig iniciar el ministeri episcopal en aquest mateixa catedral —ja fa tretze anys!— i les paraules que em van brollar del cor per dir-les a aquells que el Senyor em donava —en aquell moment més estimats que coneguts, però que ara, havent passat el temps, sou coneguts i estimats encara més per mi—; aquelles paraules foren: «Església de Vic, sigues el que ets!» El mateix ens hem de dir sempre. La vida cristiana té un aspecte fonamental de do. En aquest Any de la Misericòrdia l'amor immens, gratuït i incondicional de Déu a favor nostre ens és proclamat una i mil vegades. Tot és do, tot és gràcia. Tot és amor misericordiós. Sense l'amor de Déu nosaltres no som res. Per això mateix la vida cristiana no és res més —ni res menys!— que resposta al do rebut de Déu. Prenguem, doncs, consciència del que som per a poder viure el que realment som. Som fills de Déu, som estimats de Déu, som membres de l'Església, signe i instrument de la unitat de la humanitat redimida per Crist.

I, per això mateix, els qui reconeixen que tot és do i tot és gràcia, ¿com poden mantenir en el seu cor cap actitud, ni cap sentiment d'orgull i

de menyspreu del germans? La humilitat és la virtut pròpia del cristià; almenys ho ha de ser en la recerca d'aquesta. Humilitat i caritat són inseparables, perquè l'amor autèntic porta al servei, a la donació. La comunitat dels qui creuen en Jesús és una comunitat de servidors: servidors de Déu i servidors dels germans. Com diria sant Agustí, en el cor la primacia ha de ser l'amor a Déu, però en l'acció la primacia ha de ser l'amor concret al germà. Maldem, doncs, per avançar en l'amor i la humilitat, en el servei i la donació. Enmig del nostre món el testimoniatge cristià és una necessitat, per tal que no es perdi la font de l'amor que porta la pau als cors.

I en l'evangeli hem escoltat com Jesús deia a la gent: *Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, ¿i ara no endevineu quins moments esteu vivint?* Jesús recrimina a aquells que el veuen i el senten la duresa de cor per a no reconèixer la salvació que el Pare ofereix a la humanitat per mitjà del seu Fill. La duresa de cor és sempre un misteri. Com una persona no és capaç de veure el que un altre veu? Com pot el Senyor respectar la llibertat de l'home i, al mateix temps, demanar-li responsabilitat? Per què Déu es manifesta sempre amb signes pobres? Els signes dels nostres temps són aquelles petjades del Senyor que, amb un cor ben despert, hem de saber descobrir. Perquè Déu és present enmig del món i continua trucant al nostre cor i al cor de tota persona. La mirada pessimista no és mai cristiana, perquè Déu no abandona mai la seva Església, la humanitat. Hem de saber descobrir les llavors de vida presents entre nosaltres, per a poder descobrir la presència de Déu en els signes pobres.

Nosaltres mateixos, els cristians de les parròquies i comunitats, som el signe pobre de Crist per als nostres germans. Certament que en aquests moments no podem presentar ni grans masses, ni presències qualificades i significatives, però sí que podem presentar el nostre testimoniatge de fe en Crist, manifestat en la joia profunda i en el servei atent i misericordiós. No hi ha d'haver cap persona necessitada en el nostre camí que no rebi la misericòrdia que brolla del nostre cor, ple de la misericòrdia divina, amb la tendresa i dolcesa del qui vol estimar. Les obres de misericòrdia són pròpies del cristià i totes les hem de viure amb el neguit del qui no pot fer res més, perquè sap que ell viu de la pura misericòrdia de Déu, que allibera, perdona i guareix.

En aquest curs pastoral volem posar la nostra mirada en la bellesa de la família. El missatge de la bellesa de l'amor i de la família és avui més necessari que mai. Hem de proclamar ben fort que l'amor autèntic és possible. Que la família basada en l'amor de l'home i la dona, un amor fidel, indissoluble i fecund, és la cèl·lula fonamental de la societat i de l'Església. El sant pare Francesc ens convida a proclamar aquesta bellesa de la família i de l'amor sense cap por ni vergonya; i, a més, ens convida a tots els membres de l'Església a fer-nos propers a totes les persones i a totes les famílies sigui quina sigui la seva situació.

Com a bisbe somio en famílies de la nostra diòcesi que visquin el que són: santuaris de l'amor i de la vida, de la misericòrdia i el perdó. Necessitem avui, potser més que mai, famílies missioneres i

evangelitzadores. El testimoniatge de la família cristiana enmig del món és un signe pobre, però ple de presència de Déu que estima la humanitat.

Preguem, doncs, perquè aquesta tercera visita pastoral al Lluçanès sigui plena de la presència de Crist, bon Pastor, que dóna la vida per les seves ovelles. Ens encomanem a la intercessió de sant Bernat Calbó, home de pregària i de zel evangelitzador. Amén.